

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **EKODUM CZ s. r. o.**, se sídlem Praha 3, Husitská 107/3, IČ: 275 23 187, zastoupen Mgr. Lukášem Slaninou, advokátem se sídlem Praha 1, V Jámě 699/1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2014, č. j.: 30071/14/5100-41453-710158,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Odvolací finanční ředitelství (dále jen „žalovaný“) zamítlo jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, územního pracoviště pro Prahu 3 (dále jen „správce daně“) ze dne 19. 9. 2014, č. j. 5607219/14/2003-25200-110077 (dále jen „zajišťovací příkaz“), kterým správce daně v souladu s § 167 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) a § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), uložil žalobci povinnost zajistit úhradu daně z přidané hodnoty za

zdaňovací období od 1. 1. 2013 do 31. 3. 2013, která nebyla dosud stanovena, složením jistoty ve výši 787 132 Kč na depozitní účet finančního úřadu. Správce daně vydal zajišťovací příkaz, neboť získal odůvodněnou obavu, že tato daň bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi.

Žalobce v žalobě namítá, že odůvodnění zajišťovacího příkazu je nedostatečné a rovněž nebyly splněny podmínky pro jeho vydání, resp. se jedná o nicotné rozhodnutí. V průběhu postupu k odstranění pochybností správce daně zjistil informace, které dle jeho názoru odůvodňují pochybnosti o přijetí zdanitelného plnění od dodavatele žalobce, společnosti V. P. A. Europe s. r. o. (dále také jen „V. P. A.“), neboť tato společnost je pro správce daně „nekontaktní“ a její současný jednatel měl povolen pobyt na území České republiky pouze na období převodu společnosti. Uvedené zjištění však dle žalobce nepostačovalo k vydání zajišťovacího příkazu. Žalobce dále odmítá, aby byl jednatel společnosti brán za podezřelého na základě své národnosti a místa pobytu, neboť toto představuje porušení zákazu diskriminace stanoveného v čl. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Žalobce rovněž odmítá, aby důvodem pro vydání zajišťovacího příkazu byla skutečnost, že adresa jeho sídla je v tzv. business centru, kterou správce daně vyhodnotil jako rizikovou. Žalobce zdůrazňuje, že žádný právní předpis nezakazuje umístění sídla do business centra. Žalobce nadto se správcem daně v průběhu daňového řízení komunikoval, a proto umístění sídla do business centra zcela zjevně neslouží ke skrytí společnosti či jejího společníka a jednatele. Žalobce dále připomíná, že během daňového řízení nebylo zjištěno, že by se v minulosti dopustil jakéhokoli pochybení při přiznání a odvedení daní, přičemž dle jeho názoru správce daně vydal zajišťovací příkaz pouze z toho důvodu, že žalobce opomenul registrovat číslo svého bankovního účtu. Žalovaný rovněž v napadeném rozhodnutí nespecifikoval výši finančních prostředků na účtech žalobce a nevěnoval se tomu, zda jsou dostačující k uhrazení daně.

Žalobce dále vyzdvihl, že institut zajištění daně nelze používat plošně, nýbrž pouze v odůvodněných případech. Důvody, pro které lze využít tohoto institutu, nejsou v daňovém řádu uvedeny, je proto věcí správního uvážení, v jakých případech správce daně přistoupí k jeho aplikaci. Práva daňových subjektů však nesmějí být omezována nad míru nezbytně nutnou, jak vyplývá ze zásady přiměřenosti upravené v § 5 daňového řádu. Žalobce rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2009, č. j. 9 Afs 13/2008-50, který zdůrazňuje závažnost následků zajišťovacího příkazu.

Žalobce dodává, že do dnešního dne mu nebyla prokázána žádná daňová povinnost, žalobce i jeho obchodní partneři doložili správci daně veškeré nezbytné podklady prokazující reálnost zkoumaných plnění; žalobce má proto za to, že mu nebude vyměřena žádná dodatečná daň.

Žalobce žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůrazňuje, že podmínky nicotnosti jsou vymezeny v § 105 daňového řádu, přičemž se jedná o vady takové intenzity, že příslušný akt nelze považovat za rozhodnutí. Zajišťovací příkaz tyto podmínky nenalňuje. Rovněž je zcela odpovídajícím způsobem odůvodněn, neboť správce daně v odůvodnění uvedl všechny skutečnosti, které měl ke dni jeho vydání k dispozici.

Ohledně námitek, jimiž žalobce napadá důvody pro vydání zajišťovacího příkazu, žalovaný uvádí, že na jednotlivé skutečnosti nelze nahlížet odděleně, ale naopak ve vzájemné souvislosti. Fakt, že společnost V. P. A. byla nekontaktní, představuje pouze jeden z důvodů pro vznik pochybností. Dále správce daně zdůraznil dřívější personální propojení žalobce a této společnosti a otázku jejího převodu na nového společníka a jednatele. Námitka diskriminačního postupu správce daně z důvodu národnosti jednatele společnosti V. P. A. je zcela nepřipadná, žalovaný toliko uvedl, že jednatel společnosti V. P. A. se v zemi, kde vlastní společnost, vyskytl pouze jednou a nemá do ní volný vstup. Stejně tak žalovaný netvrdí, že umístění sídla do business centra by bylo nezákonné, tímto způsobem je však žalobce pro správce daně fakticky nedosažitelný a současně je vysoce mobilní, neboť ke změně sídla může dojít prakticky ze dne na den. Nadto virtuální sídlo ve spojení se skutečností, že žalobce nemá žádnou provozovnu, značí, že žalobce nevlastní žádné movité věci, které by v případě vzniku nedoplatku na dani mohly sloužit k jeho zajištění či úhradě.

Fakt, že žalobce před vydáním zajišťovacího příkazu plnil řádně své daňové povinnosti, není bez významu, ovšem je ho třeba hodnotit v kontextu dalších zjištění. Žalobce sice zlehčuje pochybení v podobě neregistrace bankovního účtu, ovšem žalovaný připomíná, že žalobce na tento účet přijímal platby od svého odběratele, obchodní společnosti Kalendio Business, s. r. o., přičemž peněžní prostředky byly z citovaného bankovního účtu vybírány převážně v hotovosti a úhrady zboží z něj nebyly prováděny. Žalovanému tak není známo nic o účelu užití vybraných peněžních prostředků. Skutečnost, že žalovaný nezkoumal aktuální zůstatek na bankovním účtu žalobce, není relevantní. Žalovaný je přesvědčen, že neporušil žádnou ze zásad daňového řízení, a to i v kontextu rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 13/2008-50. Závěrem žalovaný odkazuje na rozsudky Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 12. 2014, č. j. 10 Af 12/2014-131, a Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 12. 2014, č. j. 52 Af 40/2014-90.

Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Úvodem se soud zabýval otázkou nicotnosti zajišťovacího příkazu. Nicotnost rozhodnutí je upravena v § 105 daňového řádu, konkrétně jeho odstavci 2, který stanoví: „Nicotné je rozhodnutí, pokud a) správce daně nebyl k jeho vydání vůbec věcně příslušný, b) trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, nebo c) je vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí vydaného správcem daně“.

V řešeném případě je přitom zřejmé, že vady vymezené v písm. a) a c) nepřípadají v úvahu, neboť zajišťovací příkaz byl vydán příslušným správcem daně a nikoliv na základě jiného nicotného rozhodnutí. Ohledně písm. b) je třeba v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96, zdůraznit, že *„nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislusnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přiblíží z úřední povinnosti. Dílčí nedostatky platebního výměru nemohou způsobit jeho nicotnost“*.

V projednávaném případě však takto závažnými nedostatky zajišťovací příkaz zcela zjevně netrpí. Z jeho výroku je zřejmé, jakou povinnost a na základě kterého zákonného ustanovení správce daně žalobci uložil a rovněž obsahuje srozumitelné a koherentní zdůvodnění přijatého opatření. Námitka nicotnosti proto neobstojí.

Soud dále neshledal důvodnými ani námitky směřující proti odůvodnění zajišťovacího příkazu.

Podle § 167 odst. 1 daňového řádu „je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz“.

Podle § 167 odst. 2 téhož zákona „zajišťovacím příkazem správce daně uloží daňovému subjektu úhradu v příkazu uvedené částky“.

Z konstrukce citované normy je zřejmé, že naplnění odůvodněné obavy je třeba zkoumat individuálně ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 4. 2014, č. j. 1 As 27/2014-31, *„bylo by velmi obtížné a málo funkční snažit se institut odůvodněné obavy vymezit či zpřesnit stanovením více či méně abstraktních nepřekročitelných mantinelů nebo mnohabodovým testem jeho použitelnosti“*.

V té nejobecnější rovině proto pouze soud konstatuje, že existence odůvodněné obavy musí být založena na konkrétních poměrech daňového subjektu, které musí být vztaženy k výši dosud nesplatné nebo nestanovené daně. Vydání zajišťovacího příkazu tak nelze spojovat výhradně se situací, kdy daňovému subjektu hrozí insolvence, kdy se daňový subjekt zbavuje majetku nebo kdy činí účelové kroky, které by podstatně ztížily nebo zmařily budoucí výběr daně“ (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2010, č. j. 9 Afs 57/2010-139).

V souladu s výše uvedenou argumentací je třeba se zabývat konkrétními okolnostmi případu žalobce a naplněním zákonného požadavku existence odůvodněné obavy. Soud se přitom v hodnocení skutkových okolností případu plně ztotožňuje se závěry žalovaného. Žalobce v žalobě namítl, že správci daně vznikly obavy na základě skutečnosti, že společnost V. P. A. je nekontaktní. Soud však zdůrazňuje, že se nejednalo o jedinou okolnost, která vzbuzovala obavy, a celý případ je proto nutno vnímat ve vzájemných souvislostech. Správce daně v zajišťovacím příkazu uvedl, že dle předložených faktur žalobce mj. dodával zboží (masné výrobky) odběrateli Kalendio Business, s. r. o. a toto zboží měl pořizovat od společnosti V. P. A. V průběhu postupu k odstranění pochybností správce daně zjistil o deklarovaném dodavateli informace, které zpochybňují přijetí zdanitelného plnění od tohoto dodavatele. Vedle výše zmíněné okolnosti, že tato společnost byla pro správce daně nekontaktní, se jednalo rovněž o dřívější personální propojení žalobce a společnosti V. P. A. (od 20. 9. 2010 do 8. 4. 2013 byl jednatelem společnosti V. P. A. současný jednatel žalobce, pan A. Y.).

Jako zcela nedůvodnou je pak třeba odmítnout námitku, že správce daně postupoval vůči jednatele společnosti V. P. A. diskriminačně, neboť byl dle žalobcova tvrzení správcem daně podezřelý na základě své národnosti a místa pobytu. Tato skutečnost ze zajišťovacího příkazu ani napadeného rozhodnutí nevyplývá. Správce daně toliko uvedl, že současný jednatel společnosti V. P. A. pan A. H. měl za období existence společnosti V. P. A. (od června 2010 po současnost) vízum pro pobyt v Evropské unii pouze na týden od 6. 4. 2013 do 14. 4. 2013, tedy na období, kdy došlo k převodu firmy na jeho osobu. Správce daně rovněž zjistil, že pan H. převzal dne 23. 4. 2013 ve svém bydlišti v Bělorusku zásilku České pošty adresovanou do vlastních rukou, je tedy zřejmé, že krátce po skončení platnosti víza pro pobyt v Evropské unii se A. H. již nacházel v Bělorusku. Z právě uvedeného vyplývá, že pochybnosti správcem daně vznikly na základě objektivních skutečností (jednatel společnosti se v zemi, v níž vlastní tuto společnost, vyskytl pouze jednou a nemá do ní volný vstup) a otázka národnosti jednatele společnosti V. P. A. byla zcela irelevantní.

Stejně tak není důvodná námitka týkající se umístění sídla v tzv. business centru. Soud se ztotožňuje s žalobcem, že zřízení sídla na virtuální adrese neodporuje žádnému právnímu předpisu a jedná se o běžnou obchodní praktiku. Zároveň však dává zapravdu žalovanému, že tímto způsobem je žalobce pro správce daně nedosažitelný, zejména u něj není možné provést místní šetření. Rovněž správce daně zcela případně uvedl, že zřízení virtuálního sídla spolu se skutečností, že žalobce nemá žádnou provozovnu, značí, že žalobce nevlastní movité věci, které by v případě vzniku nedoplatku na dani mohly sloužit k jeho zajištění či úhradě. Proto uvedl existenci virtuálního sídla jako jeden z důvodů vydání napadeného rozhodnutí, což soud nemá důvod rozporovat.

K dalším námitkám žalobce soud uvádí, že žalovaný na str. 6 napadeného rozhodnutí uvedl, že skutečnost, že žalobce před vydáním zajišťovacího příkazu plnil řádně a včas své daňové povinnosti a spolupracoval se správcem daně, není v rámci daňového řízení bez významu. Zároveň je však třeba tuto okolnost hodnotit v kontextu dalších zjištění správce daně, které zakládají obavu z neuhrazení daně. Nadto plnění zákonných povinností nepeněžité povahy nebylo v žalobcově případě řádné, neboť žalobce neregistroval u správce daně bankovní účet, na něj přijímal platby od svého odběratele, obchodní společnosti Kalendio Business, s. r. o., přičemž peněžní prostředky byly z tohoto účtu vybírány převážně v hotovosti a úhrady zboží z něj nebyly prováděny. I tato skutečnost dle soudu oprávněně založila obavy správce daně ohledně případné dobytnosti daně, neboť správci daně nebylo známo nic o účelu vybraných peněžních prostředků a prostředky na účtu nezůstávaly.

Konečně se soud ztotožnil s žalovaným i stran námitky, že správce daně neověřil aktuální výši finančních prostředků na účtech žalobce a zda by případně mohla postačovat k uhrazení daně. Tato informace totiž pro posouzení dobytnosti daně není relevantní vzhledem k tomu, že finanční prostředky na bankovních účtech nejsou trvalá majetková hodnota, neboť je lze velmi jednoduše převést nebo vybrat v hotovosti. Nelze proto s nimi do budoucna uvažovat jako s jistotou pro úhradu dosud nestanovené daně.

Rovněž soud nepovažuje za důvodnou námitku porušení § 5 odst. 3 daňového řádu. Soudu není zřejmé, jakým jiným způsobem měly daňové orgány postupovat, aby žalobce méně zatížily a ještě dosáhly cíle správy daní. Jak bylo výše uvedeno, v daném případě byly naplněny podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu, správce daně je doložil konkrétními skutečnostmi a přesvědčivě odůvodnil. Postupoval tedy zcela v souladu se zákonem a volbou prostředku k dosažení cíle správy daní neporušil ani zásadu přiměřenosti.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný uplatnil nárok na náhradu nákladů řízení za jeden úkon právní služby (vyjádření k žalobě), který však svým charakterem nepřesáhl rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. 3. 2018

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

S. K.